

били под гнета на Османската империя, ислямът е бил повече известен като “турска религия”, напълно естествено било тогава приелите тази религия да се считат и да бъдат считани за “турци”. Неслучайно в документите за насилствените помюсюлманчвания по нашите земи се пише повече за “потурчване” отколкото за “помохамеданчване”, “поислямчване” и “помюсюлманчване”.⁶⁵

Това стихийно идентифициране на “помюсюлманчването” с “потурчването” по ония времена важи с пълна сила не само за поробените основни етноси, но и за ислямизираните съставки на различните етнически групи, настанили се трайно по техните земи. В този смисъл ислямизираните роми също ги квалифицират, а и самите те се квалифицират като “турци” (по-точно, като “турски цигани”, което подсказва, че макар и приети в “турската” вяра и турския етнос те поучават етноним, различаващ ги от “правоверните” мюсюлмани и турци).

За наличието на турска ориентация в съзнанието и дори в самосъзнанието сред част от “турските цигани” у нас говорят редица факти, в това число и такива, които изразяват отношението на някои турчеещи се роми към българския етнос. Така например, и в миналото, и в наше време, турчеещи се цигани наричат понякога българите “дасъ” (в мн. ч. - “дасни”). Някои автори допускат, че това понятие е циганска или друга транскрипция на понятието “дак”, по-точно “дакиец” (в мн. ч. - даки, дакийци). Повечето от учените обаче, докосващи се до този въпрос, считат това понятие за синоним на понятието “роб” (мн. ч. “роби”). Тоест, че в езика на част от турчеещите се цигани българите се квалифицират като “роби” на “правоверните”, в случая на “турците”.

Струва ми се, че втората версия на интерпретиране на понятието “дасъ” е значително по-близка до историческата правда. Още повече, че в нейна полза говори още един факт, имащ значение не само в миналото, но и в сегашно време. Става дума за това, че част от турчеещите се цигани и сега

⁶⁵ По-подробно виж: **Н. Мизов**. Ислямът и ислямизацията. С., 1988, с. 240-255.